

чедото на добритѣ родители, и се чудили за това родителитѣ му. Когато Константинъ стигналъ на седмогодишна възраст и захваналъ да се учи на четиво, видѣлъ единъ чуденъ сънъ и го приказалъ на баща си и майка си. Сънувахъ, рѣче, че нѣкой воевода събралъ всичкитѣ дѣвойки отъ нашия градъ и ми рѣче: избири отъ тия дѣвойки една, която желашь, и я земи за съпруга, да ти бжде помощница въ всичкитѣ дни на живота ти. Азъ като преглѣдахъ, видѣ ми се една да е най-хубава отъ всичкитѣ, лицето ѝ свѣтеше, и бѣше укутена съ всѣкакви скъпоцѣнни накити, името ѝ бѣше София; азъ избрахъ нея за съпруга. Родителитѣ му като размислили, истѣлкували, че видената на сънѣ дѣвойка е прѣмъдростъта Божия, която ще се дарува отъ Бога на дѣтето, зарадвали се много и го поучавали прилѣжно не само на книжно учение, но го наставлявали и на Богоугодно добронравие и духовна прѣмъдростъ, като му посочвали относящитѣ се къмъ него Соломонови думи: „Сине, почитай Господа и ще се укрѣпишъ, пази заповѣдитѣ и ще поживѣшъ; и напиши Божиитѣ слова на сърдцето си. Нарѣчи прѣмъдростъта за сестра, а мъдростъта познайница, защото тя е по-хубава отъ слънцето, и положението ѝ по-свѣтливо отъ всичкитѣ звѣзди.“ (Притч. гл. 7.)

Константинъ като се училъ, надминувалъ съ паметь и разумъ всичкитѣ си връстници, и ималъ голѣма